

A la Paula li agrada molt cuinar, i menjar!
Sempre estava plena d'engrunes, i per això
els seus fills i les seves netes li van començar a dir...

Marengrunes!

Marengrunes

Paula González & José Carlos Andrés

Anna Font

Marengrunes

Paula González & José Carlos Andrés

Il·lustrat per Anna Font

Aquest llibre el va escriure José Carlos Andrés
amb la seva mare, Paula González.

Marengrunes

Col·lecció Som8

© del text: Paula González & José Carlos Andrés, 2024

© de les il·lustracions: Anna Font, 2024

© de l'edició: NubeOcho, 2024

© de la traducció al català: Marta Morros Serret, 2024

www.nubeocho.com · info@nubeocho.com

Títol original: *Mamamigas*

Correcció: Joana Morales

Primera edició: Març, 2024

ISBN: 978-84-19607-37-9

Dipòsit Legal: M-515-2024

Imprès a Espanya.

Tots els drets reservats. Prohibida la seva reproducció.

*A la meua filla María Esperanza i al meu fill José Carlos:
els meus pollets. Us estimo.*

Paula González

*A la Paula, la meua mare,
la meua Marengrunes. T'estimo.*

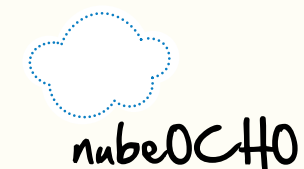
José Carlos Andrés

*Per a la iaia Pili, per totes aquelles
tardes de galetes i pans de pessic.*

Anna Font

Marengrunes

Paula González & José Carlos Andrés
Il·lustrat per Anna Font

Quan la Marengrunes va néixer era filla, encara no era mare. Li van posar el nom de Paula.

El nom de Marengrunes va arribar molt més tard...

De petita, la Paula sovint pensava
que li agradaria ser un ocell, per volar
sobre les muntanyes.

I si fos un cavall? Correria pels camps
i el vent l'acariciaria.

També li hauria agradat ser un dofí! Per solcar
els mars (tot i que això li feia una mica de por,
perquè la Paula no sabia nadar).

Quan la Paula va créixer, cuinava per als seus fills, però també per a en Lleó, un gos gran i una mica vell que feia molts anys que vivia amb ella. La seva família li deia com eren de bons els seus guisats. I en Lleó li llepava la mà amb estima.

A la Paula li agradava molt cuinar, i menjar!
Sempre anava plena d'engrunes, i per això li
van començar a dir... Marengrunes!

Quan en Lleó va morir, la Marengrunes es va posar molt trista. A la cuina tenia una foto seva. De vegades, feia un petó a la foto i deia:

—Ben segur que aquest guisat t’hagués encantat.

Semblava que en Lleó li llepava la mà, perquè ella somreia.